

La Caritat.

Vengué al mon ab Jenu y a'ell ens torna.

La viu! ... sa vestidura,
 Mes que l'ivori albada,
 Tu un llarch mantell de purpura embellia,
 Li feya ressaltar llampant y jura
 Sa cara ab resplandors del cel banyada;
 Los esperits omplia
 De sant conhort sa flamejant ullada,
 Un serafi hermosissim parexia
 Que per al mon baxarhi l'Esperança.
 Haqués dexat l'eterna benhaurança.

Oh amor! mon cor esclama,
L'argolla son qu' à la sangosa terra
Mon esperit aferra;
Puga cantar de la divina flama
L'ardor potent, la dolça pau del qui ama,
Y la verge amorosa
Que muda en paradís vall llagrimosa.

¿No ets filla del Calvari?
¿No fores pel Sant Martre generada,
Quant va dexar s' agonitzant pregari
La terra del peccat regenerada?
¿No es cert qu' hagueres vida
De la sanch pura de son pit exida?

De pain y de ventura missatjera
Lo mont sagrat dexares;
Prenquentne la volada falaguera
Los regnes mes llunyans atravessares;
De tos llabis oint nova encisera
Lo mon s' embadalía,
Y'ls odís en amor ne convertía.

Cobertes ab ferrenyes armadures,
Venquèrensen del Nort llegendes guerreres;

Instints de tigres feres
Coravan dins lo cor de les hosts dures;
Baix de son jou esclava,
La terra tremolava...!

Oh Caritat! l'espira
De ton amor calmava la greu ira:
Los qui dins de la closca dels sotsmeros
Llur sanch goravan beure's ab feresa,
Ab t'hermosura presos
A tos peus humiliavan sa duresa.

I s'estengué l'amor à totes platjes,
Omnipotent regina:
De los guerrers selvatjes
Né feres los teus fills, de la ruïna
De les presons n'alçares monestiris,
Hospicis fabricares
Del sanguinos teatre dels martiris;
Sus les enceses ares
Tots los cors purs del mon agermanares.

Digan, àngels d'amor, ¿no us admiraven
Veentne transmudats los fills del odi
En chor de serafins? ¿y no entonaven
Magnífica salmodi?

Al Deu tot caritat qu'en sa clemencia
Baxava'n aquest mon del cel l'herencia?

To us viu trescar l'immensitat serena,
Pujant al cel una urna
D'aromes sacra ofrena:
Eran la feble espurna
Que'l cor empenedit sentia crexe;
L'ullada qu'als seus dona esmortahida
Lo qui ven ab sant pler finir sa vida;
La dolorosa queixa
De l'anima de Deu enamorada,
Que son vestit de enchs y jols esquexa
Y's leva en son desitx immaculada.

Eran lo plor amarch de l'orfansa
Qui sent una mà tendra qui l'axuga;
La veu del mesquinet qui'n sort astruga
Ven de consol ne sent y de dolcesa;
Lo crit de la pobresa
Qui troba un cor hermos qui l'aconhorta;
L'accent de la flaquesa
Qu'un altre accent en son esglay conforta.

Y n'eran l'escalfor del heroisme

Del qui a la mar brusent ardit se llança,
Per l'enemich salvar del fer abisme;
L'alé de l'Esperança
Qu' al cor dona potença
Per travessar la flama abrusada,
Y traure'n quasi mort lo fill qu' adora;
La fortalesa inmensa
Del martre ardent qu' en l'apestat hospici
La vida dona a Deu en sacrifici.

Lo que Amor sacrosanta,
En aquest mon de cendra,
De pur, de bell y de sublim engendra,
Al cel pujava tot en l'urna santa!
Oh Caritat! de tos perfums omplerta
Que n'era a Deu de grata aquella oferta!

¿Perque los fills del home'n son desvari
No adoran a la filla del Calvari?
Si un jorn la terra tota
Volques de lo seu cor ferte'n sagrari,
No'n romandria al mon de fel ni gota!

Mes ay! de befa impia
Remor sona funesta,

Lo menyscreient, oh Caritat! voldria
D'aquest mon enjagarte; ///
I' atansa la tempesta!...
Fraternitat de gel ve' a desterrarte,
Fraternitat de gel qu' a Deu no's gira
Ni may pel cel sospira!...
Penyor! ma patria's fonga
Abans qu' aytal flagell vostra ma' no donga!